

Sygn. akt III AUa 595/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak (spr.)
Sędziowie:	SSA Daria Stanek SSO del. Beata Golba-Kilian
Protokolant:	stażysta Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Gdańsku

sprawy E. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt VII U 1517/14

oddala apelację.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSO del. Beata Golba-Kilian

Sygn. akt III AUa 595/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., powołując się na przepisy ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.), odmówił ustalenia E. G. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując, że nie pobierał on zasiłku dla bezrobotnych przez okres 6 miesięcy po ustaniu zatrudnienia w związku z likwidacją stanowiska pracy, tj. po dniu 13 grudnia 2013 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł E. G. (1) kwestionując przyjęcie, że nie spełnia łącznie wszystkich ustawowych przesłanek ustalenia mu prawa do świadczenia przedemerytalnego oraz domagając się przyznania mu tego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 03 grudnia 2014 r. w sprawie VII U 1517/14 Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. i przyznał E. G. (2) prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 14 maja 2014 r.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

W dniu 08 maja 2014 r. E. G. (1) złożył wniosek o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony w okresie od dnia 03 listopada 2011 r. do dnia 19 marca 2012 r. przebywał na zasiłku dla bezrobotnych. Następnie podjął pracę w firmie (...), gdzie pracował od dnia 20 marca 2012 r. do dnia 09 listopada 2012 r. Następnie od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia 09 czerwca 2013 r. wnioskodawca kontynuował pobieranie zasiłku dla bezrobotnych i w tym okresie upłynął stuosiemdziesięciodniowy okres pobierania zasiłku. Ponownie E. G. (1) zatrudnił się w firmie (...) od dnia 06 lipca 2013 roku do dnia 15 grudnia 2013 r. Stosunek pracy ustał w następstwie wypowiedzenia pracodawcy z powodu likwidacji stanowiska pracy. Od dnia 16 grudnia 2013 r. do dnia 11 stycznia 2014 r. ubezpieczony ponownie pobierał zasiłek dla bezrobotnych, ale przez okres dwudziestu siedmiu dni. Wyczerpał, bowiem z dniem 11 stycznia 2014 r. już maksymalny okres zasiłku. Aktualnie wnioskodawca jest zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku.

Sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, jak ustalił Sąd Okręgowy w oparciu o treść zaświadczenia Urzędu Pracy, upłynął w dniu 14 maja 2013 r. W tym okresie ubezpieczony nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w tym również wykonywania prac interwencyjnych lub robót publicznych albo udziału w szkoleniu lub w przygotowaniu zawodowym w miejscu pracy. Sąd ten ustalił również, że wnioskodawca legitymuje się łącznym okresem ubezpieczeniowym wynoszącym 37 lat, 11 miesięcy i 21 dni. Zaświadczenie wskazujące w jakiej dacie upłynął sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz wskazujące o braku odmowy przyjęcia odpowiedniej propozycji pracy, złożone zostało w urzędzie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13 maja 2014 r.

Sąd I instancji zważył, że stan faktyczny był w zasadzie między stronami niesporny, zaś spór sprowadzał się do interpretacji przepisów prawa, a konkretnie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.). Organ rentowy nie kwestionował bowiem okoliczności spełnienia pozostałych przesłanek, na które wskazują przepisy.

Mając na względzie wynik postępowania dowodowego w niniejszej sprawie Sąd ten doszedł do przekonania, że roszczenie jest uzasadnione. Organ rentowy nie kwestionował tego, że E. G. (1) ukończył wiek sześćdziesięciu lat. Stało się to w dniu (...) r. Także nie kwestionował tego, że ubezpieczony ma wymagany staż, bo legitymuje się stażem 37 lat, 11 miesięcy i 21 dni, zaś okres wymagany dla uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego wynosi 35 lat. Dalej organ ten również nie negował tej okoliczności, iż stosunek pracy rozwiązany został z powodu likwidacji stanowiska pracy, a zatem że do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn nie dotyczących pracownika. Także nie było zarzutu co do tego, że wnioskodawca odmówił przyjęcia propozycji pracy zgłoszonej przez Urząd Pracy.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadza się zatem do kwestii, czy został spełniony warunek wykorzystania sześciomiesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, który to okres zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych powinien przypadać po rozwiązaniu stosunku pracy. W tej mierze Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołał się na przepis art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, który to przepis wskazuje, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która kumulatywnie musi spełniać następujące warunki: pobierała co najmniej przez sześć miesięcy zasiłek dla bezrobotnych, nadal jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, podczas pobierania zasiłku nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny podjęcia odpowiedniego zatrudnienia, złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego nie później niż trzydzieści dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Oprócz tych warunków osoba, która ubiega się o świadczenie przedemerytalne spełnić musi również pozostałe warunki określone przepisami. To jest: w przypadku mężczyzny przy takim trybie rozwiązania jak w niniejszej sprawie, to legitymowanie się wiekiem sześćdziesięciu lat oraz legitymowanie się stażem co najmniej trzydziestu lat ogólnym. Tym samym w tej sprawie sporna jest jedna jedyna przesłanka, a mianowicie ta, czy wystarczające jest, że ubezpieczony wykorzystał okres zasiłkowy korzystania z zasiłku dla bezrobotnych przed datą rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika, czy też ten okres tak jak twierdzi ZUS, musiał przypadać przed datą rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko organu rentowego jest błędne, a mianowicie przepis przywołany w treści uzasadnienia w żadnym momencie nie statuuje dodatkowego obowiązku wskazującego, że okres sześciu miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi przypadać po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy. Takie stanowisko zajął między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie I BU 15/11, w którym wskazał następująco: „Świadczenie przedemerytalne przysługuje pracownikowi, z którym stosunek pracy został rozwiązany z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy, po upływie co najmniej sześciu miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, bez potrzeby wykazania nieprzerwanego w nawiasie ciągłego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres sześciu miesięcy po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy”.

Analogiczne stanowisko zajął między innymi Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie III AUa 1626/12 wskazując również, że ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, aby sześciomiesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przypadał po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy. W tej mierze Sąd Apelacyjny powołał się na literalne brzmienie art. 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Sąd I instancji w pełni podzielił oba wyżej wskazane stanowiska dotyczące wykładni przepisu art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Stanowisko Sąd ten uzasadnił tym, że art. 73 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149 ze zm.) stanowi przez jaki okres i na jakich warunkach wypłacany jest zasiłek dla bezrobotnych. W niniejszym przypadku, biorąc pod uwagę wiek E. G. (1), miał on prawo do dwunastu miesięcy zasiłku dla bezrobotnych. Co najważniejsze jednak bezrobotny, który utracił status bezrobotnego na okres krótszy niż 365 dni z powodu podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej i ponownie zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny w okresie czternastu dni od ustania tego ostatniego zatrudnienia, zachowuje prawo do zasiłku na czas skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego tak dokładnie było w przypadku ubezpieczonego, który trzykrotnie pobierał zasiłek dla bezrobotnych w kontynuacji, albowiem te trzy okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych były przerwane dwoma zatrudnieniami w firmie (...).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przywołanego wyżej orzeczenia z dnia 23 maja 2012 roku w sprawie I BU 15/11, które zapadło na gruncie niemal identycznego stanu faktycznego wskazywał, że w takiej sytuacji gdyby ustawodawca miał na myśli ciągle nieprzerwane pobieranie zasiłku dla bezrobotnych i to pobieranie zasiłku dla bezrobotnych musiałoby przypadać po ostatnim zatrudnieniu osoby, które wykazują się aktywnością, które poszukują zatrudnienia w czasie pobierania, czy pomiędzy okresami pobierania zasiłku dla bezrobotnych, byłyby w istocie pozbawione możliwości skorzystania z uprawnienia do świadczenia przedemerytalnego. Bowiem w stosunku do tych osób okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie zostaje wydłużony. On wynosi w dalszym ciągu 12 miesięcy i bierze się pod uwagę, że w przypadku przerwy krótszych niż 365 dni, zasiłek wypłacany jest w kontynuacji.

Z tych przyczyn, mając na względzie treść art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z art. 73 ustawy o promocji zatrudnienia, na podstawie art. 477 (14) § 2 k.p.c., Sąd I instancji orzekł jak w sentencji wyroku.

W tym względzie Sąd ten kierował się regułą określoną w art. 7 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, który stanowi, że prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej od dnia następnego

po złożeniu wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w dalszych ustępach, tj. w ustępie 3. Ustęp 3 mówi między innymi o informacji z Urzędu Pracy, o upływie sześciomiesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych. To zaświadczenie w takim kształcie jak wymaga ustawa ubezpieczony złożył w ZUS-ie w dniu 13 maja 2014 r., tj. w dacie wystawienia zaświadczenia przez Powiatowy Urząd Pracy, a zatem ma prawo do świadczenia od dnia następnego, tj. od dnia 14 maja 2014 r.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów: prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) oraz prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej m.in. na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego i uznanie, że ubezpieczony spełnia warunki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W uzasadnieniu apelacji organ ten dokonał streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie, powołał się na treść art. 2 ust 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz wskazał, że z przepisu tego jednoznacznie wynika, iż okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi przypadać po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w ust. 1 cytowanego przepisu.

Powyższe potwierdza uzasadnienie projektu ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Celem ustawy, jak wskazuje ustawodawca jest określenie systemu wsparcia socjalnego dla osób z likwidowanych zakładów pracy, tracących prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego lub o najdłuższym stażu pracy znajdujących się w relatywnie trudnej sytuacji z uwagi na zwolnienie z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Dalej ustawodawca wskazuje, że osobom, które utraciły pracę nie z własnej winy, a przede wszystkim z powodu likwidacji, upadłości lub niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, proponuje się w pierwszym okresie po utracie pracy cykl działań aktywizacyjnych.

Programy aktywizacji są określone w projekcie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i polegają na ułatwieniach organizacyjnych i finansowych adresowanych dla pracodawców i bezpośrednio zainteresowanych osób, w celu pozyskania zatrudnienia w okresie 6 miesięcy od dnia rejestracji w urzędzie pracy (w tym subsydiowane zatrudnienie ze środków Funduszu Pracy na okres do 4 lat, połączone z dofinansowaniem utworzenia miejsca pracy). Osoby nabywające prawo do świadczenia przedemerytalnego w okresie tych pierwszych 6 miesięcy będą posiadać status osoby bezrobotnej i prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Po upływie 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku, o ile nie uda się uzyskać przez ten okres zatrudnienia, osoby te mogą złożyć wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Takie stanowisko potwierdza również liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 lipca 2012 r. w sprawie II UK 323/11 wprost stwierdza, że przywołane unormowanie wskazuje, iż okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi przypadać po utracie zatrudnienia (ustaniu stosunku pracy, stosunku służbowego, po ogłoszeniu upadłości - w przypadku osoby prowadzącej pozarolniczą działalność oraz po utracie prawa do renty pobieranej nieprzerwanie przez 5 lat). Do takiego wniosku prowadzi zarówno wykładnia logiczno-językowa, jak i wykładnia funkcjonalna powyższego przepisu. Skoro "świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych", to fraza ta jednoznacznie wskazuje na sekwencję zdarzeń; najpierw utrata zatrudnienia opisana w sytuacjach normowanych art. 2 ust. 1, a później - 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Z jego brzmienia wynika też wprost, że po ziszczeniu się warunków wynikających z art. 2 ust. 1 upłynąć musi co najmniej 6 miesięcy (pobierania zasiłku dla bezrobotnych), aby spełniła się ostatnia przesłanka prawa do świadczenia przedemerytalnego. Inaczej rzecz ujmując, osoba, która utraciła zatrudnienie lub prawo do renty na warunkach określonych w ust. 1 art. 2 i spełnia dodatkowe warunki w nim określone, uzyska prawo do świadczenia przedemerytalnego, jeśli po utracie źródła utrzymania przez co najmniej 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Takie samo stanowisko wyraził Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach: z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie II UK 215/11, czy z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie I UK 437/11.

Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 16 października 2013 r. w sprawie III AUa 1055/13, w którym wskazał, że świadczenie przedemerytalne jest należnością wyjątkową w systemie ubezpieczeń społecznych. Jego funkcja ma charakter socjalny. Wyznaczana jest przez trudności w znalezieniu pracy (zatrudnienia) przez osobę, która znajduje się w wieku poprzedzającym nabycie prawa do emerytury. W tym kontekście należy postrzegać warunek posiadania relatywnie wysokiego okresu składkowego i nieskładkowego, a także konieczność pobierania przed nabyciem prawa zasiłku dla bezrobotnych. Oznacza to, że po pierwsze, przepisy regulujące prawo do świadczenia przedemerytalnego nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający, a po drugie, że uprawnienie to warunkowane jest zachowaniem sekwencji czasowej. Analiza przepisów pozwala na stwierdzenie, że droga do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego ma charakter trzyetapowy. Po pierwsze, na dzień rozwiązania stosunku pracy (z przyczyn dotyczących zakładu pracy) ubezpieczony powinien spełnić warunki określone w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, tj. ukończyć wymagany wiek i posiadać okres uprawniający do emerytury w wymiarze wskazanym w cytowanym przepisie. Po drugie, świadczenie przedemerytalne przysługuje dopiero po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Po trzecie, ustawodawca stwierdził, że po wskazanym okresie wyczekiwania, ubezpieczony powinien nadal być zarejestrowany jako bezrobotny i złożyć wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (art. 2 ust. 3 ustawy). Wskazane warunki muszą zostać spełnione kumulatywnie. Oznacza to, że niezachowanie jednego z nich niweczy prawo do świadczenia przedemerytalnego. Szczególnie istotne jest przy tym zachowanie sekwencji zdarzeń. Takie samo stanowisko Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyraził w wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie III AUa 1083/12.

W niniejszej sprawie ubezpieczony, po rozwiązaniu stosunku pracy u J. Z. w dniu 13 grudnia 2013 r. z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn organizacyjnych, pobierał zasiłek dla bezrobotnych w okresie od dnia 16 grudnia 2013 r. do dnia 11 stycznia 2014 r., tj. przez 27 dni. Nie został zatem spełniony jeden z warunków koniecznych dla przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazany w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, tj. pobieranie przez co najmniej 180 dni zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu stosunku pracy w sposób opisany w ust. 1 art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

W konkluzji apelacji organ rentowy wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Pismem procesowym z dnia 02 lutego 2015 r., w odpowiedzi na apelację organu rentowego, E. G. (1) wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Odnosząc się na wstępie do zarzutu naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i uznanie, że ubezpieczony spełnia warunki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazać należy, iż zarzut ten dotyczy w istocie wnioskowania z faktów o prawie (stosowania prawa), a nie wnioskowania z dowodów o faktach (oceny dowodów), co stanowi istotę naruszenia wskazanego wyżej przepisu. Ponieważ stosowanie prawa nie może stanowić podstawy do formułowania zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a zatem zarzut ten uznać należy za chybiony.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii, czy E. G. (1) spełnia łącznie wszystkie ustawowe przesłanki ustalenia mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, wynikające z treści art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia

30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm., nazywanej dalej ustawą o świadczeniach przedemerytalnych).

Organ rentowy, powołując się na wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 kwietnia 2012 roku w sprawie II UK 215/11, z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie I UK 437/11 i z dnia 03 lipca 2012 r. w sprawie II UK 323/11, kwestionował spełnianie przez ubezpieczonego przesłanki z art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Organ ten podzielił stanowisko, zgodnie z którym osoba, która utraciła zatrudnienie na warunkach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych i spełnia dodatkowe warunki w nim sprecyzowane, uzyskuje prawo do świadczenia przedemerytalnego, jeśli po utracie źródła utrzymania przez co najmniej 180 dni pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

Sąd II instancji nie zgodził się z zaprezentowaną wyżej nadmiernie rygorystyczną wykładnią art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych podzielając stanowisko, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna tego przepisu prowadzą do konkluzji, iż nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres określony w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (por. wyroki S.N.: z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11, LEX nr 1215398 i z dnia 02 lipca 2013 r., III UZP 2/13, LEX nr 1353383).

W uchwale z dnia 02 lipca 2013 r. w sprawie III UZP 2/2013, publik. OSNP 2013/21-22/256 Sąd Najwyższy usunął dotychczasową rozbieżność w judykaturze tego Sądu nie podzielając stanowiska, zgodnie z którym okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych wskazany w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych musi przypadać po utracie zatrudnienia na warunkach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Posługując się wykładnią językową art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, w którym nie przewidziano warunku bezpośredniego następstwa rozwiązania stosunku pracy i nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych, przyjął, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia. Przytaczając treść art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych *in extenso*, wywiódł, że wynika z niego prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługujące nie tylko pracownikom, z którymi rozwiązano stosunek pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy, lub z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lecz także osobom, które nie mogą znaleźć zatrudnienia po okresie ponad pięcioletniego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, a także - znajdującym się w podobnej sytuacji osobom prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą po ogłoszeniu upadłości. Uwypuklił cel tych unormowań, odczytując go jako zapewnienie wsparcia socjalnego dla osób, które przed nabyciem uprawnień emerytalnych utraciły źródło utrzymania z przyczyn od siebie niezależnych, które ze względu na wiek nie są w stanie skutecznie konkurować na rynku pracy. Taki cel ustawy został przedstawiony w uzasadnieniu projektu (Sejm IV kadencji, druk nr 2420), zatem Sąd Najwyższy wyprowadził tezę, że wspieranie aktywności takich osób, a nie propagowanie biernej postawy, uzasadnia przyznanie świadczenia przedemerytalnego, gdy po aktywnym poszukiwaniu, osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia. W przepisach implikujących zadania aktywizacyjne przed zarejestrowaniem się w urzędzie pracy (art. 2 ust. 3 pkt 5 ppkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – Dz. U. z 2015 r., poz. 149 ze zm.), Sąd Najwyższy dostrzegł brak obowiązku zgłoszenia się w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, na rzecz podjęcia prób znalezienia nowej pracy (działalności zarobkowej) i otrzymywanie zasiłku dla bezrobotnych, gdy próby takie zakończą się niepowodzeniem. Reasumując, uznał, podobnie jak w wyroku z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie I BU 15/2011, publik. OSNP 2013/11-12/134), że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów, wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy (por. wyrok S.N. z dnia 08 stycznia 2014 r., I UK 244/13, LEX nr 1620442).

Za niezasadne uznać zatem należy stanowisko organu rentowego, zgodnie z którym dla spełnienia przesłanki z art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych ubezpieczony musi wykazać nieprzerwane (ciągłe) pobieranie

zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 180 dni po rozwiązaniu „ostatniego” stosunku pracy na warunkach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Wbrew stanowisku apelującego wnioskodawca spełnia przesłankę z art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ponieważ po upływie ponad 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia oraz po rozwiązaniu „ostatniego” stosunku pracy na warunkach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, nadal zarejestrowany jest jako bezrobotny (zaświadczenie k. 4 akt sprawy).

Niezasadny jest zatem zarzut naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 2 ust. 3 (pkt 1) ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Przepis art. 7 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wymaga dołączenia do wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego dowodów uzasadniających prawo do tego świadczenia, w tym decyzji o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informacji o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowodów wymaganych do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określonych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Przepis art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych stanowi natomiast zasadę ustalania prawa do świadczenia przedemerytalnego od dnia następującego po dniu złożeniu wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3.

Prawo do świadczenia przedemerytalnego powstaje następnego dnia po złożeniu wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, a nie z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (por. wyrok S.N. z dnia 19 kwietnia 2012 r., II UK 209/11, LEX nr 1212666).

Ponieważ ostatni z wymaganych dokumentów w postaci informacji z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 13 maja 2014 r. o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych (k. 68 akt ZUS) E. G. (1) przedłożył w dniu 13 maja 2014 r., a zatem Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, prawidłowo ustalił mu prawo do świadczenia przedemerytalnego od następnego dnia, tj. od dnia 14 maja 2014 r.

Wobec powyższego, uznając apelację organu rentowego za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.